

Slovenské **TOP**
Krimi

DOMINIK DÁN

KRUHY NA VODE

KRUHY NA VODĚ

Dominik Dán

KRUHY
NA VODĚ

slovar

Text © Dominik Dán 2024
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Translation © Jan Hanzlík 2024
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2024

ISBN 978-80-276-1042-6

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize
jsou vymyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je čistě náhodná, jakkoli se někomu
mohou zdát jaksi povědomé...*

Tam subito corvus, qui modo cygnus erat.

Stal se náhle havranem, kdo nedávno byl labutí.

(Martialis)

*Věnuji kolegovi a kamarádovi
Vladimíru Kajabovi.*

Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji
Mgr. Anně Kratochvílové, MUDr. Denisi Valentovi, Ph.D.

1

KVĚTEN 1997

Krauz zastavil na červenou, stál třetí od semaforu. Zabrzdil dál od nárazníku před ním než ostatní řidiči, nikdy se nelepil na auto před sebou, ani během jízdy, ani na křižovatce, ani když spěchal z práce domů. Ze zadního sedadla se při brzdění svezl kufřík na spisy, bouchl do opěradla sedadla spolujezdce, upoutal řidičovu pozornost. Řidič se instinktivně ohlédl, nic se neděje – kufříku se nic nestalo, byl z tvrdého plastu potaženého kůží, aby vypadal jako drahý, kožený. Drahé kožené policajti nenosili, nebyli členy advokátní komory.

Krauz se přesvědčil, že vzadu je všechno v pořádku, zavrtěl se, zabubnoval na volant, soustředil se, nechtěl zaspát zelenou. Kufřík na zadním sedadle upoutal jeho pozornost, na chvíli nekontroloval situaci před autem, takže chlápek v černé kožené bundě a kožené kšiltovce s velkým kšiletem si všiml na poslední chvíli.

Pěkná kšiltovka, kožená, moderně tvarovaná – velký kšilt přes celé čelo zakrýval polovinu obličeje.

Muž v kšiltovce kličkoval mezi auty čekajícími na změnu světelného signálu. Další blbec, co mu je přechod pro chodce moc úzkej, musí si zkracovat cestu mezi autama, pomyslel si Krauz. Určitě si ji zkracoval, spěchal, poskakoval mezi auty křepce jako kamzík, občas si pomohl rukou, opřel se o nárazník anebo přední kapotu. Každému řidiči mávl, aby se nezlobil, ale opravdu spěchal.

Neomylně se blížil ke Krauzově škodovce. Detektiv natáhl krk – zkontroloval mezeru vepředu – v pořádku, je dost velká, vejde se, může ho oběhnout a pokračovat v hazardování na rušné křižovatce. Jenom by ho zajímalo, co bude dělat,

až zničehonic naskočí zelená, jak bude kličkovat mezi rozjíždějícími se auty.

Kašlat na něj, ať si poradí, jak umí. Krauz se soustředil na semafor, každou chvíli se musí změnit světla a auta vyrazí. Kaskadéra v kšiltovce registroval jen periferně. Kaskadér zprava oběhl předeek auta, opřel se o blatník, prudce změnil směr... Do háje! Co to dělá?! Nevyužil dost širokou mezeru mezi Krauzovým autem, místo toho se prudce obrátil, nelogicky zamířil k jeho pravému blatníku, odtud ke dveřím spolujezdce...

Krauz nestihl zareagovat, muž v kšiltovce ho překvapil, škubl dveřmi – a už byl uvnitř. Detektiv reflexivně sáhl k opasku, ale marně, pistole byla v kufříku na podlaze za opěradlem.

Muž sklonil hlavu, aby mu kšilt zakrýval ještě víc obličej, natáhl ruku k detektivovi. Krauz sebou trhl, instinktivně se přitiskl na dveře, mrkl na útočnickovu ruku – čekal pistoli, přinejlepším nůž, útočnou dýku. Nic z toho, místo pistole na něj mířil prst, ukazovák.

„Bum, bum, a seš mrtvej, fízle!“ Muž si upravil kšiltovku a rozesmál se, co rozesmál, rozchechtal se, až se bouchal o palubní desku. „Kam se poděla tvoje vyhlášená ostražitost, Říšo?“

Krauz zhluboka vydechl, pevně sevřel volant, aby mu jednu nevrátil.

„Kamile? Kamile, ty debile!“

„Takový milý přivítání, Říšo, a eště se ti to i rýmuje, Kamile – debile.“

„Seš normální?“

„A byl sem někdy?“

„Taky pravda. Poslouchej...“

„Val!“

„Co val? Kam jako?“

„Hni se, máš zelenou.“

„Aha.“

Krauz zařadil rychlost, rozjel se, dohnal auto před ním, přibrzdil, aby se nesrazili, sladil rychlost s kolonou spěchajících aut, konečně se mohl věnovat vetřelci.

„Co tu vyvádíš, čoveče!?“

„Vezu se.“

„Hledá tě půlka Slovenska.“

„Ne, jenom padouši.“

„Dyť říkám.“

„Vrátil sem se.“

„A proč, prosím tě!“

„Mám práci. Moh' bys zastavit na parkovišti pod mostem?“

„Tam tě nenajdou? Chceš tam stanovat?“

„Nic se mi nemůže stát, vezu se v autě nejlepšího detektiva ve střední Evropě, ten mě ochrání.“

„Vážně? Moh' bys nás seznámit? Jestli zůstaneš v mém autě ještě minutu, budu taky potřebovat ochranu. Kamile, uvědomuješ si, že kdo se k tobě přiblíží třeba jen na tři metry, může vyletět do povětří nebo ho trefí zbloudilá kulka?“

„Nedramatizuj, kamaráde, nedramatizuj a zajeď sem... ne, tamhle, za tu dodávku.“

„Už ti měkne mozek, Kamile. Zastavím, kde budu chtít já. Zpoza té dodávky nemáme výhled a krytí je jen z jedné strany. Musím se postavit tak, abych měl výhled na všechny strany a abych moh' zmizet, když zhoustne vzduch.“

„Zmizet? Timhle?“ Kamil nevěřicně pohladil popraskanou palubní desku ojeté škodovky. „Už si někdy slyšel o bávu nebo audině? Takový auta se dneska používají v podsvětí, třilitr, tři a půl litru.“

„No a? Já mám taky tolik...“

„Leda tak v nádrži.“

„... anebo tě můžu vysadit na zastávce, pokud je ti tramvaj milejší.“

„Snesu i tenhle policejní luxus, zastav, kde chceš, hlavně ať máme klid na pár slov,“ rezignoval Kamil. „Vystoupím, až když nás začnou honit. Před bavorákem spíš ujeďu tramvaj než timhle,“ posměšným pohledem obsáhl interiér škodovky.

Krauz jeho provokativní řeči nekomentoval, odbočil, schovali se na parkovišti pod mostem. U dodávky přibrzdil, zkontroloval, zda se za ní už někdo neschovává. Couvl, zaparkoval tak, aby měl celé parkoviště jako na dlani, hlavně vjezd a výjezd, neboť byl jen jeden na celou plochu.

Vypnul motor, vydechl, promnul si tvář, snažil se uklidnit, snažil se vyrovnat s tím, co se právě stalo, co se právě děje.

Obrátil se ke kamarádovi, chvíli si ho nevěřícně prohlížel. Kamil k němu seděl bokem, Krauz si všiml vaty v uchu – Kamil měl od malička problémy s průvanem, trpěl na záněty středního ucha. Ještě něčeho si všiml – ačkoli se neviděli jen pár měsíců, Kamil jako by zestárl. Ve tváři popelavý, pohled vystrašený. Mohl machrovat, jak chtěl, detektiva neoklamal, poslední dny mu daly zabrat a bylo to na něm vidět.

„Cígo?“ nabídl detektiv.

„Nechceš tohle?“ Kamil vytáhl modrou krabičku.

„*Gitanes*? Kdes to sehnal? Ty sem neviděl, ani nepamatuju.“

Kamil se jen záhadně usmál.

„Aha,“ pochopil detektiv. „Mám z toho dedukovat, v jaký prdeli si byl poslední tři měsíce zašitej?“

„Dedukuj si, co chceš.“

„Ale nebudu daleko od pravdy.“

Kamil pokrčením ramen připustil, že nebude. Nabídl, připálil zlatým zapalovačem, Krauz si potáhl, vyfoukl, svraštil tvář.

„Šmarjápanno! Co do toho ty žabožrouti melou? Mám už teda něco odkouříno, ale tenhle černej francouzskej tabák mi pokaždý rve plíce.“

„Bacha, kámo, je to originál, žádnéj šmejd.“

Chvíli mlčky kouřili, vychutnávali, vnitřek auta prosytil silný aromatický tabák.

„Tak...“

„Nejdřív ti chci něco říct,“ Krauz skočil kamarádovi do řeči.

„Posluž si, Rišo.“

„Kamile, navzdory všem okolnostem ti chci říct, že sem rád, že tě vidím živýho a zdravýho.“

„Děkuju.“ Kamil natáhl ruku, Krauz ji přijal, stiskl, potřásl.

„Na starý zlatý časy, Kamile. Myslím to vážně.“

„Říkám, že děkuju. Nekecáš, já vim, jen nechápu, proč říkáš navzdory všem okolnostem. Jakejm okolnostem?“

„Nedělej blbýho.“

„Nedělám.“

„Sejmul si Bosse, všichni to vědí.“

„Kdo – všichni?“

„No všichni, policajti, padouši, novináři, veřejnost, už to učeť i na základce v předmětu moderní dějiny Slovenska.“

„Neříkej, že sme vešli do dějin?“

„Nevešli, prostříleli ste se, debilové! Měl bych tě zatknout a zavřít.“

„Zavřít?“ Kamilovi překvapeně poskočilo obočí.

„Přesně tak!“

„Tak zavřít, říkáš, Říšo. Pěkná vděčnost! Co tvůj kotník?“

„Občas ještě kulhám.“

„A oko?“

„Už tolik neslzí.“

„Vážně? A díky komu? Moh' bys mi osvěžit paměť a pošeptat mi, díky komu ještě můžeš kulhat a slzet?“

„No...“

„Žádný no, zachránil sem ti život!“

„Já vim.“

„Dlužíš mi!“

„Já vim.“

„Víš a vyhrožuješ mi basou! Fakt pěkná vděčnost, ale co může člověk čekat od čerta? Peklem se ti odvděčí.“

„Nemel, justičák není peklo.“

„Jen předpekli, já vim, už sem to vyzkoušel.“

„Máš prachy, žil by sis tam jako ve vatě.“

„Za ty prachy, co mám, si můžu jako ve vatě žít i venku.“

„Ale tady si terč, tam by tě žádná kulka nenašla.“

Kamil neodpovídal, zvažněl, zadíval se na kamaráda. Konečně přestali blbnout, přešli na vážné téma. Kamil po chvíli přikývl.

„I nad tím sem přemejšlel, Richarde.“

„A na co si přišel?“

„Kulky tam nelítaj, to je pravda, ale čas od času se někdo z nevysvětlitelných příčin a záhadným způsobem oběsí nebo si podřeže žíly. Ne, nic neříkej,“ Kamil zastavil kamaráda razantním gestem, „vim, co chceš říct. Myslíš to dobře, ale nemáš takovou moc, nemůžeš mi poskytnout účinnou ochranu na celejch dvacet čtyři hodin, leda bys seděl ve vedlejší cele anebo, ještě líp, chrněl na horní pryčně. I tak pochybuju, Mirovi lidi by mě časem vyčmuchali a sejmuli, dřív nebo pozděj.“

„Asi máš pravdu,“ neochotně připustil detektiv, vyfoukl oblak kouře, otevřel okno, odcvrkl nedopalek. „Rozumim

ti, sou to opodstatněný obavy. Přežil si dva atentáty, víckrát takový štěstí mít nemusíš.“

„Nemusim.“

„O to důrazněj se tě ptám: Co tu, proboha, děláš?“

„Chci vyjednávat.“

„Kamile, nikdo s tebou vyjednávat nebude, sejmul si Bose, zabil si krále, sotva tě zmerčej někde na chodníku, hned budeš plnej olova.“

„Nic nechápeš, Říšo.“

„Ne? No tak mě pouč.“

Kamil se zavrtěl, zadíval se do dálky.

„Víš, kde je Anglie?“

„Vim, na rovníku, kousek vedle Ekvádoru.“

„Přesně, Říšo, skoro přesně. Zvláštní země, zvláštní lidi. Víš, co skandujou po ulicích v den, kdy jim umře král?“

„Maj královnu.“

„Teď, ale já mám na mysli, co skandovali před dvě stě, tři sta lety.“

„Aha, ne, nevim, měl sem jinou práci než poslouchat.“

„Král je mrtev, ať žije král...“

„Aha.“

„Už ti to došlo, Říšo?“

Krauz přikývl, ale náhle pochopil pravý význam Kamilovy narážky, překvapením vykulil oči.

„Kamile, ty...“

„Co, já? Aha, ty myslíš, že bych já... Ne, Říšo, kašlu na ně, já mám svůj kšeft s autíčkama a pár vedlejšáků, vynáší to celkem slušně, nestěžuju si, žádný jiný ambice nemám. Kluci z podsvětí mi dlužej pár drobných, o ty mi de, a taky o příměří, chci se dohodnout, protože takhle se podnikat nedá.“

„Kamile, ty máš nějaký nový informace?“

Kamil se zatvářil záhadně.

„Změnila se situace? Starý hříchy sou zapomenutý?“

Pořád se tvářil záhadně.

„Ty už si s někým od nich jednal?“

Záhadný výraz na Kamilově tváři vystřídal záhadný úšklebek.

„Oslovili tě? Dostals nabídku? Tak jednal si s někým, nebo ne?“

Kamil našpulil rty, mlaskl, ale neodpovídal.

„Jednal!“ vydechl Krauz. „Samozřejmě že jednal, jinak by ses jen tak zničehonic nezjevil. Seš svině, Kamile, ale nejsi blbec, necpal bys hlavu do oprátky, kdyby sis nebyl jistej, že se nestáhne.“

Kamil přikývl.

„Dostal sem zprávu, poslali za mnou vyjednavče.“

Detektiv si promnul nos, na chvíli se zamyslel, nevěřicně zakroutil hlavou.

„A ty jim věříš?“

„Proč ne?“

„Opakuju ti to pořád dokola, odkráglovali ste Bosse pro trochu všivejch peněz!“

„Ta trocha všivejch peněz bylo sto osumdesát miliónů.“

„Tvůj podíl nebyl tolik.“

„Třicet, jestli chceš něco vědět.“

„Říká se, že mň.“

„Je jedno, co se říká, jen dva lidi vědí, jaká byla dohoda.“

„Z toho jeden prdí do hlíny.“

„A druhé se mu vychčije na hrob, jen co se dostanu na hřbitov. Sám si za to může, on začal, měl dodržet dohodu a neměl na mě střílet.“

„Samozřejmě, sám si za to může, tobě nad hlavou poletuje svatozář jak pneumatika od traktoru.“

„Až taková ne, ale...“

„Žádný ale!“

„Jedno ale tu přece jen je.“

„Jaký ale?“

„Jaký ale? Vzpomeň si, Říšo, jaký sme byli kamarádi. Pravda, ty ses vydal svojí cestou, ale my ostatní sme zůstali kolem něj a dařilo se nám. Rok od roku sme byli úspěšnější, rok od roku bohatší. Najednou jako by se zbláznil, nedodržel dohodu, vysmál se nám, vyhodil nás z jednání, zesměšnil nás, když sme neustoupili, poslal na mě střelce.“

„Já vim...“

„Dvakrát!“

„Já vim...“

„Jen sem se bránil, byla to sebeobrana.“

„Čtyři samopaly proti neozbrojenýmu chlapovi, fakt čistá sebeobrana!“

„Měl revolver.“

„Ani ho nestihnul vytáhnout.“

„Ty to bereš jen z policejního hlediska, já z lidskýho. Kdyby to stihnul, odnesl by to i naši, musel sem střílet, neměl sem na výběr. Čistá sebeobrana, sem nevinnej!“

„Jak říkám, v Leopoldově by ses cejtil jako doma – tam jiný ani nejsou.“

„Kdybychom položili na misky vah...“

„Dobře, dobře, Kamile, soudce mezi váma dělat nebudu, ani nechci,“ Krauz dal jasně najevo, že vrtat se v minulosti nemá smysl, každý má na dění v Našem Městě svůj názor a tomu druhému za pravdu nedá. „Co bylo, bylo, radši mi řekni, kdo už ví, že ses vrátil.“

„Přijel sem dneska v noci, kontaktoval sem tě jako prvního.“

„Ted' nevím, jestli na to mám bejt hrdej nebo se bát.“

„To záleží na tom, jak se k věci postavíš.“

„Jak se postavím k věci?“ žasl detektiv. „Ani nevím, o co de, ale musím tě upozornit, že se pohybuješ po sakramentsky horký půdě. Naštval si víc lidí než bernák. Mirec měl vlastní armádu, pek' to s tajnou službou, měl obchodní partnery, kamarády, spousta lidí ti de po krku. Jestli ti někdo z nich slíbil bezpečnej návrat, určitě nemluvil za všechny. A já se mám k něčemu postavit? Asi's zapomněl, kde pracuju a co dělám, jinak řečeno, že už sem si vybral stranu, na který stojím, a je to druhá strana barikády, můj milej Kamile. Bossovu vraždu máme na stole pořád otevřenou, hledáme vraha, respektive vrahy, já taky hledám, takže bejt na tvym místě, sám sobě se vyhejbám a nešpekuluju o tom, jak se k věci postavím já. Ehm... Chápeš?“ pro jistotu se zeptal, neboť poslední větě vlastně sám nerozuměl, ale věděl přesně, co chce naznačit. Nečekal na odpověď. „Spolíháš se, že už sme si leccíms prošli, ale...“ detektiv bezmocně máchl rukama – všechno má své hranice.

„Říšo, říkáš, že už sme si leccíms prošli. Jo, i na tom záleží, ale spolíhám se především na tvůj zdravěj rozum, už se mi osvědčil.“

„Můžeš mi to vysvětlit?“

„Samozřejmě. Co budeš mít z toho, když mě zatkneš? Nebo někoho z mý party?“

„Pořád máš eště partu?“

„Budeš se divit, ale mám, a ještě lepší, ještě pevněji držíme při sobě. Ani Bossovo běsnění nás nerozdělilo.“

„Dva už sou pod drnem.“

„Správně, o dva sme přišli, a právě tobě by mělo záležet na tom, aby to skončilo. Jestli se vrátěj i ostatní a půda do té doby nevychladne, zase se budou po ulicích povalovat mrtvoly.“

Detektiv z oddělení vražd nereagoval, zamyslel se. Na tohle téma už měl několik porad s mládenci z kanceláře sto čtyřicet jedna, s ostatními kolegy z oddělení vražd, s kolegy z jiných oddělení a okresů, s Mayorem, s ředitelem kriminálky, dokonce přišli i odborníci z policejního prezidia, prý jim také záleží na bezpečných ulicích Našeho Města. Věřil jim, věřil každému, kdo byl ochotný pomoci, neboť situace začínala být vážná. Skupinky podsvětí si vyřizovaly účty, Bossovo impérium trhaly na kusy, každý si chtěl urvat co největší kus a prostředky se volily podle hesla Kdo do tebe kámen, ty do něj chlebem, ale pořádně tvrdým, tvrdším než kámen. Kulky ze samopalů svištěly nočními ulicemi, granáty létaly do dvorů rodinných domů, vytloukaly výklady barů a restaurací, nástražné výbušné systémy demolovaly auta, často i s řidiči, ještě lépe s celou posádkou. Psalo se o válce v podsvětí, policejní funkcionáři tenhle novinářský výmysl nenáviděli, ale stejně tak se ho i báli, neboť nulové výsledky v objasňování brutálních vražd páchaných na očích veřejnosti přímo ohrožovaly jejich setrvání ve funkcích.

Krauz bral situaci osobně – mnohé osobně znal. Nemohl za to, že pár kluků, se kterými vyrůstal, se dostalo do sporu se zákony. Bylo to jejich rozhodnutí a Krauz si byl jistý, že prvotní rozhodnutí nemělo s dalším vývojem a současným stavem nic společného. Na začátku si chtěli jen přivydělat, co nejvíc a co nejdřív. Vydírali podnikatele, když se bránili, neštíteli se ani únosu, ani nátlaku, ani otevřeného násilí, a když se jim začalo dařit, narostly jim rohy. Boss do toho všeho vnesl rozum, rozvahu, systém, chvíli se mu dařilo držet bandu na uzdě, ale s jídlem roste chuť a jim se opravdu dařilo. Krauz, a nejen on, každý, kdo měl rozhled a viděl za opou, musel uznat, že to bylo období, kdy podsvětí převzalo iniciativu, policajti jen přešlapovali na místě a bezmocně přihlíželi. Boss se stal králem.

Občas pozval i Krauze, že si jako připijí na staré zlaté časy. Krauz přišel rád, byla to jeho pouliční klukovská parta, pěkné vzpomínky, ale některé jejich praktiky zatrhl hned na začátku.

„Nebudu vás poslouchat, nechci vědět, co plánujete.“

Byla to reakce na Kamilovu prořízlou pusou, popletl si posezení u skleničky s bojovou poradou.

„Co ti je?“ nechápal Boss.

„Nic, jen nechci, abyste plánovali přede mnou. Pozvali ste mě na pivo, jestli z toho má být bojová porada, odcházím.“

„Co prudíš!?“

„Neprudím, sem jen opatrný. Jestli se něco z vašich plánů nepovede a provalí se to, koho budete automaticky podezírat? Fízla! Takže se držme starýho dobrýho moudra: Neprozradíš jen to, co nevíš.“

Uznali, že má pravdu, a víc se věnovali pivu a vzpomínkám. A ještě jednu praktiku jim zatrhl hned na začátku.

„Richarde, poslouchej, potřeboval bych prolustrovat všechny auta zmrda Kochlíka, nějak začal vystrkovat růžky. Na, tady máš, v obálce je pro tebe...“

Nikdy se nedozvěděl, co je pro něj připravené v obálce a ani v těch dalších, neboť další nebyly. Neurazil se, nekřičel ani nebouchal do stolu, jen se usmál, potom zvážněl, klidným hlasem jim vysvětlil, že takhle to mezi nimi chodit nebude. Pivo, to ano, i brambůrky můžou být, ale to je asi tak všechno. Žádné informace, žádné obálky na oplátku. Boss pochopil, už nerýpal a netroufl si ani nikdo z party.

Burger, Chosé a pár vybraných kolegů věděli o Krauzových kontaktech, i jak vznikly.

„Richarde, oporně, pohybuješ se po tenkém ledu,“ varoval ho nejstarší detektiv.

„Jak to myslíš, Edo?“

„Dokud se daří, dokud jim de všechno hladce, nikdo si tě nebude všimát, ale je jen otázkou času, kdy se věci zkomplikují, protože pořád platí Murphyho zákon – co se může pokazit, to se jednou určitě pokazí. Potom na tebe ukážou prstem...“

„Kdo?“

„Všichni! Kolegové, funkcionáři, hajzlové, podrazáci, závistivci, všichni. Ukážou na tebe prstem a řeknou: To je on,

to je ten policajt, co se stýká s podsvětím, to on vynáší, to on hraje na dvě strany, to on bere prachy z podsvětí, proto se nám nedaří, pane řediteli, protože Krauz bonzuje, prozrazuje akce, to on ohrožuje vaši židli, pane řediteli, je nejvyšší čas, abyste s nim zatočil, jinak... Chápeš, Říšo, kam mířím? Žádnej ředitel nechce přijít o židli, radši ať o ní přijde někdo jinej. Můžeš přijít o flek anebo, eště hůř, za zneužití pravomoci veřejnýho činitele skončíš v lochu.“

Krauz pozorně naslouchal.

„Takže mám se starýma kamarádama radši skončit?“

„To ne, to sem neřek'. My, co s tím pracujeme, co kriminalistice opravdu rozumíme, víme, jak sou pro výkon našeho povolání důležitý kontakty, jen se ti snažim naznačit, abys je využíval maximálně opatrně – a hlavně, aby ses jima všude možně nechlubil. Tvoje kontakty na podsvětí sou nejcitlivější, nejzranitelnější stránkou tvý práce, a jestli se ti vymknou z rukou, srazej ti vaz.“

„Já se s nima chlubim všude možně?“

„Ne, to sem neřek', zatím to děláš hodně rozumně, ví o tom jen pár vyvolenejch, jen sem tě chtěl varovat, abys i nadále postupoval aspoň tak opatrně jako doteď. A...“ Burger zaváhal. „O tom, že nesmíš vzít ani korunu, doufám, mluvit nemusim.“

Krauz ohrnul rty – co si to o něm myslí...

„Dobře, dobře, já nic, já jen, že vezmeš jen jednou, a už se z toho nevyvlíkneš, už tě maj koupenýho a musíš poslouchat a skákat, jak pískaj, přitom musíš počítat s tím, že při prvním průseru ti podrazej nohy a hoděj tě do placu.“

Krauz si Burgerových a Hanzelových rad vážil, od té doby, co ho vzali mezi sebe a zasvětili ho do tajů kriminalistického řemesla, ale téhle rady si vážil nejvíc, vzal si ji doslova k srdci.

Teď tu seděl v autě schovaný pod mostem, rozhlížel se jako poslední ustrašený zlodějíček a poslouchal řeči o tom, že na něm závisí, na jakou stranu se postaví. A říká mu to člověk, kterému z prstů kape krev. Co na tom, že je to dlouholetý kamarád, co na tom, že mu před rokem zachránil život, je to vrah a takové má zatýkat, vyslýchat, strkat do basy, a ne s nimi kouřit dýmku míru, i když jen v podobě francouzských cigaret.

Kamil použil otevřenou výhrůžku – pokud Krauz nepomůže, zase se budou po ulicích povalovat mrtvoly, vyřizování účtů bude pokračovat, novináři do toho budou šťourat, veřejné mínění se obrátí proti nim, funkcionáři se budou trást o židle, budou vyvádět, hledat viníky, no a kdo je ve městě zodpovědný za vraždy? Viníka najdou rychle.

Krauz seděl na dvou židlích, pod jednou přihořívalo, druhá byla napojená na ústřední topení.

„Takže ty se mě ptáš, Kamile, co budu mít z toho, když tě zatknou. To se ptáš mě, detektiva z oddělení vražd?“

„Ano, Říšo, vrátím se k původní otázce – co budeš mít z toho, když mě zatkneš? Uvažuj se mnou. Strčíš mě do vazby, ale dřív nebo pozdějc stejně přijde den, kdy budeš muset mejm advokátům zpřístupnit spis a ukázat jim důkazy proti mně, a co jim ukážeš? Bude tam napsaný, že se všeobecně říká, že Bosse sejmul Kamil a jeho parta. Všeobecně se říká, to je podle tebe důkaz? Anebo máš ještě něco?“

„Nechali ste nám celý auto a zbraně.“

„Ani sme ho nepodpálili, takový sme frajeři. A co? Našli ste překupníka, kterej na mě ukáže – ano, tenhle ode mě koupil samopal, se kterym sejmuli Bosse? Máte takovýho svědka? Našli ste na samopalu moje otisky? Viděl mě někdo při činu? Dosvědčí to? Máte vůbec nějakýho svědka ochotnýho svědčit v tomhle případu?“

„Kamile, nesar mě, nebo tě vyhodim ven a jedu domů!“

„Nechci tě srát, jen ti chci vysvětlit, jak zbytečnej by to byl úkon, stejně bych byl za pár dní venku. A venku, přímo na schodech justičáku, mě kluci od Bosse sejmou. Hádej, koho by si novináři podali? Koho by označili za neschopnýho postarat se o bezpečnost tak důležitý osoby, jako je podezřelej z vraždy?“

„Ty...“ zasyčel detektiv, neboť všechno, co Kamil řekl, byla pravda, věděl to už dávno.

„Když mě zatkneš, ukážeš na mě prstem, všem bude jasný, že sem tady, že sem se vrátil. Ulehčíš jim práci, už mě nebudou muset hledat, budou mě mít na mušce.“

Krauz neprotestoval, přikývl. Důkazní stav ve spisu byl takový, že ani po Kamilově výpovědi by jim nikdo vazbu neschválil, museli by ho pustit, a to by byl jeho konec.

Detektiv si vyndal cigaretu, odmítl nabídnutou, připálil si zápalkami.

„Dobře, zatýkat se nebude,“ vyfoukl, máváním zhasil zápalku.

„Konečně rozumná řeč.“

„Zatím nebude!“

„I to považuju za úspěch.“

„Ale mojí trpělivost donekonečna napínat nebudeš, to ti říkám rovnou – jako kamarádovi i jako protivníkovi.“

„Je mi to jasný, počítám s tím, že i ty máš svoje limity, musíš bejt opatrněj, hodně opatrněj. Nejsem včerejší, Říšo, vim, jak to u vás chodí, neohrozím tě. Mám to promyšlený – pomůžeš mi jen na začátku, potom se osamostatním a máš ode mě pokoj.“

„Na to sem fakt zvědavej. Tak teda spust', proč ses vrátil, co ode mě chceš, jakej máš plán?“

Kamil se naklonil blíž, jako by se bál, že ho uslyší někdo nepovolaný. Nemusel se bát, poslouchal jen jeden, a to velmi pozorně. Když Kamil skončil, Krauz překvapením zapomněl zavřít pusku.

2

Letadlo přistálo, pasažéři zatleskali – ulevilo se jim. Let byl klidný, žádné turbulence, žádné stresy, ale i tak se jim ulevilo, zatleskali, neboť hladké přistání si potlesk zaslouží, nemusí být automatickým zakončením bezproblémového letu. Pasažéři měli štěstí, v jejich případě bylo hladké přistání automatickým zakončením bezproblémového letu, pilot zvládl manévr na jedničku.

Dlouho čekali na zavazadla, personál na letišti něco poptl. Boris si odseděl svoje, vystřídal tři sedadla v čekárně, jedno nepohodlnější než druhé. Už nedokázal sedět, nervózně rázoval po letištní hale, občas mu ruka vyletěla k pravé tváři, podvědomě si pohladil nepěkný flek velký jako mince, občas zkontroloval čas na náramkových hodinkách, jakkoli na informačním panelu s přilety svítily zaručeně přesné velké digitální číslice.

Znovu pohlédl na náramkové hodinky – deset čtyřicet dva. Přiletěli přesně, ale než jim odbaví zavazadla! Ani nevěděl jak a dostal se do časové tísně.

Mohl si za to sám, on navrhl půlnoc jako nejvýhodnější čas na setkání se šéfem. Měl přidat alespoň půlhodinu. Ale copak mohl vědět, že se na letišti zdrží, že se rodičům zaseknou kufry? Nemohl. K tomu je potřeba připočíst přivítání, máma mu padne kolem krku, zulíbá ho, poobjímá, potom nastoupí táta, ten se naštěstí omezí jen na objetí, ale pak se na něj vylije mámin děkovný vodopád a podrobný popis celé dovolené, den po dni a...

No konečně, už je zahlédl, tamhle jsou!

Velké skleněné posuvné dveře se rozestoupily, rozjaření cestovatelé se s rozzářenými tvářemi hrnuli do příletové haly, máma s tátou mezi prvními. Máma táhla kufr na ko-

lečkách, kolem krku měla zavěšenou kabelku, táta táhl svůj kufr, přes rameno se mu natřásala cestovní taška – zjevně ho znervózňovala, neboť si špatně nastavil řemen a při každém kroku ho bouchala do boku.

„Borisi! Borisku! Tady sme!“ máma poskočila, zamávala.

„Přestaň vyvádět, prosím tě, dyť nás vidí, není slepej,“ krotil ji táta.

Máma se usmívala, zářila štěstím, tátova tvář nezářila štěstím, nesnášel létání, nesnášel zavazadla, nesnášel cestovní horečku. Ještě pořád byl ve stresu, a jak ho Boris znal, stres z něj opadne až po první skleničce v bezpečí milovaného obýváku, v bezpečí milované pohovky před milovanou televizí.

Boris popoběhl, aby se máma zbytečně nenamáhala.

„Mami! Tati! Vítejte doma!“

Boris vzal mámě kufr, postavil ho stranou, aby měl volné ruce. Jak předpokládal, padla mu kolem krku, záplava polibků nebrala konce.

„Borisku, to bylo něco fantastickýho! Nechápu, proč sem se na začátku tak bála, dyť to bylo úchvatný! Všechno skvěle zorganizovaný, ani chvíli sme se nenudili. Jasně, já vim, ono se řekne – Afrika, prdel světa, ale víš, jak si tam váží turistů?“

„Žijou z nich, co by se nepřetvařovali,“ brblal táta.

„Hladila sem živýho slona, Borisku, věřil bys tomu? Živýho slona!“

„Dobře, dobře, pak mu to řekneš, ukaž, ať se s nim taky přivítám,“ odstrčil ji nabručený táta. Objali se, táta poplácal syna po zádech. „Děkujeme pěkně, Borisi, bylo to až překvapivě precizně zorganizovaný, to se musí nechat, fakt zážitek na celý život, ale příště by stačil i Jadran, maximálně Řecko, ještě líp něco, kam dojedu svym autem.“

Táta poplácal syna po rameni, potom po tváři, po té zdravé, jakože děkuje pěkně, ale tohle bylo naposledy, co ho dostali do letadla.

„Premejšlel sem o Thajsku, tati, mám tam kamará...“

Táta se ohnal, syn se příkrčil, udělal rychlý boxerský manévr – všichni se rozesmáli.

„Já ti dám takový Thajsko! Rok se nehnu z obejváku!“

„Máma má pravdu, tati, chceš celý zbytek života strávit u televize? Vykašlete se na penzi, nemusíte počítat každou

korunu, mně se daří, mám dost i pro vás, budu rád, když si konečně začnete užívat.“

„Užil sem si až až! Deme už, překážíme.“ Táta je vedl k východu, neboť stáli uprostřed valícího se davu, všichni do nich vráželi. „Kde máš auto?“

„Na parkovišti, kousek.“ Boris neurčitě mávl rukou. Vzal oba kufry na kolečkách, táhl je za sebou, spěchal k východu. Mámu zaujala nová nabídka.

„Borisku, maj v Thajsku slony?“

„Poslouchejte, vy dva!“ táta se snažil zabránit katastrofě v zárodku, ale marně, manželka už fantazírovala, už se viděla na druhém konci světa.

„Ty africký sou úžasný! Věřil bys tomu, Borisi, že slon je vyšší než autobus? Přitom chobot má tak citlivej, že ze země zdvihne burák.“

„Mami, v Thajsku sou menší, ale můžeš se na nich povozit. Africký sou moc velký a divoký, ale v Thajsku na nich normálně jezděj.“

„Povozit?“ zamumlala máma, už věděla, kam pojedou v létě na dovolenou.

Boris našel auto, stiskl dálkové ovládání, ozvalo se známé pod'pit, blinkry zablikaly. Táta šel dál.

„Tati... Sme tady.“

Táta se vrátil.

„Tohle není tvoje.“

„Je, před třema dny sem ho postavil na značky.“

„Co je to...“ táta couvl, aby lépe viděl na znak na přední masce. „Mercedes! Audi už není tvoje značka?“

„Je, ale medvěd je medvěd.“

„Měl si úplně nový auto.“

„Ale našel sem kupce, výhodnej prodej, zbavil sem se ho, teď mám tohle. Funglovka, ještě voní novotou.“

Táta otevřel dveře spolujezdce, nakoukl, porozhlédl se, zabouchl dveře.

„Jako kolotočáři, všechno svítí, bliká...“

„Takový sou teď v módě, tati.“

„V módě... v módě, auto se kupuje na celý život, ne podle módy,“ brblal táta, neboť on by svoji škodověnku podle módy neměnil. Už se o tom se synem bavili, dokonce se pohádali, Boris si na pomoc přinesl katalog, listoval, ukazoval

mu všechny možné modely, ale táta si postavil hlavu a bylo po debatě, i po kšeftu. Škodovka je škodovka a ta jeho je jeho škodovka, tím je řečeno vše.

Boris uložil kufr, tátovi sundal z ramene nepohodlnou tašku – viditelně se mu ulevilo. Máma si kabelku nechala, nasedla dozadu, táta vedle řidiče.

„Kolik to stálo, Borisku?“ máma se s úžasem rozhlížela, hladila jemnou kůži na sedadle, prsty přejela po čalounění na stropě.

„Dost, mami, dost, ale mám na to. I na Thajsko mi zbylo.“

„Tak vy dva nepřestanete?“ soptil táta. „Musíte mě štvát, sotva sme přiletěli? Řek' sem – Jadran, to úplně stačí, a nechtějte mě vytočit, nebo řeknu Balaton a nehnete se mnou! Boris! Na co čekáme? Pojedem už konečně?! Nebo je tenhle model potřeba roztlačit, než se rozjede?“

Boris si pohladil jizvu na tváři, prstem se dotkl tlačítka, ručičky na budících se hnuly, ale motor slyšet nebylo. Oběma rukama ukázal na palubní desku – voilà, tafuldo, nic není potřeba tlačit, startuje to samo!

Vycouval, svižně projel městem – v jedenáct večer byl provoz slabý. Jak předpokládal, máma na zadním sedadle se nezastavila.

„... a ta sopka, Borisku, kdybys viděl ty vrcholky! Jak se jen... Taťko, jak se menovala ta hora? Aha, už vim, Fudži!“

„Maminko, Fudži si viděla v katalogu na recepci v hotelu, tohle bylo Kilimandžáro.“

„A jo vlastně, Kilimandžáro! Příšernej název, ale hora jako hrom. A nebudeš mi věřit, Borisku, ale uprostřed Afriky sme viděli sníh! Celej vrcholek hory byl bílej, úplně jako u nás v Tatrách v lednu.“

„Anebo v Alpách,“ chytil se Boris. „Ani v Alpách ste ještě nebyli!“ Boris po očku pohlédl na tátu.

„Já vás dva varoval,“ procedil táta mezi zuby, ztichl, soustředil se na cestu – debilní nápad s Alpami mu nestál za komentář.

Boris koukl na hodinky na zápěstí, šlápl na plyn, po rovince mezi dvěma semaforey jel stovkou.

„Potom nás vzali na safari, to byl zážitek!“ mlela si svoje máma. „Já sem nestřílela, ani táta, ale byl tam jeden Anglán, co si z domova přivez' pušku v kufru. Chlubil se, že jednou

ranou dokáže složit i slona. Uznej, Borisku, kdo procestuje půlku světa jen proto, aby moh' zabít slony jednou ranou? Takový krásný ušlechtilý zvířata, no nejsou ty Angličani blbí?"

Cesta jim uběhla raz dva, Boris zastavil před panelákem.

„To už sme tady? To není možný, kudy si jel? Chtěla sem ti toho ještě tolik..." nechápala máma.

S kufrů jim do druhého patra pomohl výtah.

„Doma! Juchů!" zajásal táta v chodbě. Sotva se vyzul, prošel obývacím k baru. „Budeš se divit, Borisi, ale uprostřed Afriky seženeš všechno možný, italský víno, francouzské koňak, skotskou whisky, budějovický pivo, ale tohle zlato ne."

Nalil si, přivoněl, slastně se usmál. Přiložil půldecák k ústům, váhal, vychutnával si toužebně očekávanou chvíli, potom se zaklonil a hodil ho tam. Znalecky zamlaskal, zhluboka vydechl: „Fernetík můj zlatej..."

„Taky si moh' počkat, až vybalíme," nechápala matka, vyčítavě kroutila hlavou. Konečky prstů kontrolovala vlhkost v květináči na parapetu.

„Zalíval sem pravidelně. Mami, nebudete se vybalovat teď uprostřed noci," nesouhlasil Boris. „Zejtra na to máte celý den."

„Myslíš?"

„Maminko, přijeli ste z Afriky, všechny věci je potřeba vyprat, nemůžeš je jen tak uložit do skříně. Chceš mi říct, že ještě teď naložíš pračku a budeš u ní dvě hodiny stát?"

„Taky pravda," uznala máma, „vyprat je potřeba, ale určitě ne v noci. Jak říkáš, necháme to na zejtra."

Tátu praní nezajímalo, stačil mu bar a televize. Zapnul ji, přepnul na sportovní kanál, odstoupil, aby měl lepší výhled.

„Dva-nula, prosím, a já se flákám někde po Africe!" zaupěl, zacouval ke gauči, sedl si, pohodlně se uvelebil – okolní svět, včetně nějaké Afriky, pro něj přestal existovat.

„Borisi, teď ti ukážu, co sem ti přivezla," máma se vrhla ke kufru.

„Počkej, počkej, mami, na dárky bude času dost, vezme-me to pěkně po pořádku. Kdy ste naposledy jedli?"

„V letadle nám něco dali."

„Něco v letadle, no prosím! Byl sem u Fera v restauraci. Když sem mu řek', že dneska v noci přiletíte, neváhal a zabalil vám tohle..." Boris ukázal na stůl. „Už to tu na vás čeká."

„Co je to?“

„Co asi, mami? Co máš nejradši a určitě si to deset dní nejedla?“

„Smažák?“

„Jasnačka! I Fero si pamatuje, čím ses u něj v podniku málem zadusila. Smažák a dozlatova osmažený hranolky. Tatarku dělá sám, žádný svinstvo z pytlíku.“

„No jo, smažák!“ přesvědčila se máma. „Du na záchod a pořádně si umejt ruce, kdo ví, jaký bacily sme v tom le-tadle nachytali. Taťko...“

„Co je zase?“

„Ruce!“

„Mám, přivez' sem si obě.“

„Umejt!“

„Proč?“

„Budeme jíst!“

„Nechci! Dávaj fotbal...“ s manželkou mluvil jen na půl úst, nespouštěl zrak z obrazovky.

„Budeš litovat, tatí,“ varoval ho syn.

„Proč?“

„Fero ti posílá ty fantastický žebírka na grilu.“

„Marinovaný?“

„Jak jinak!“

„S tou fialovou omáčkou?“

„Už si někdy viděl nudle s mákem bez máku? Co v gastronomii automaticky patří k sobě, musí se servírovat společně, i žebírka s fialovou omáčkou.“

„Ukaž...“

Otec se neochotně zvedl z gauče, Boris otevřel plastový obal.

„Bože, to je vůně!“ slintal táta. „Nemám hlad, ale tohle...“ bezmocně rozhodil ruce – takovému pokušení se prostě nedá odolat.

„Dám vám to do mikrovlnky, ať to máte aspoň trochu teplý,“ nabídl se ochotný syn. Mezi řečí pohlédl na hodinky na zápěstí.

„To už je aspoň po desátý,“ upozornil ho táta.

„Co?“

„Co sme přistáli, kouk' ses na hodinky aspoň desetkrát.“ Boris přikývl, bezděky si pohladil skvrnu na tváři.

„A tohle aspoň pětkrát.“

„Co?“

„Ta hnusná popálenina na tváři. Podvědomě si jí hladíš, vůbec si to neuvědomuješ.“

„Aha... Občas to ještě svědčí, ale už je to zahojený. Ale to není to důležité, abych ti řek' pravdu, musím odejít.“

„Dneska? Teď? Sotva sme přijeli.“

„Nemůžu za to, neplánovaná porada.“

„Věděl si, že přiletíme, víš, jaká je máma, jak se těšila, že ti bude všechno vyprávět, že se konečně zdržíš, že si sedneme jako rodina.“

„Já vim, jasně, ale jak říkám, neplánovaná porada. Pomoz mi s mámou, aby nevyváděla, ať mě nezdržuje. Jen řekni, že když musím, tak musím. Přidu zejtra, na vyprávění zážitků budete mít celý den. Zejtra posedíme jako rodina.“

„Slibuješ?“

„Slibuju.“

Cinkla mikrovlnka, Boris servíroval.

„Ruce?“

„Na mě bacily nejdou, sem očkovanej.“

„Jak myslíš, ale...“

„Bože, to je...“ táta už se dusil žebírkem, neviděl ani jeden bacil, proč se zdržovat umýváním rukou.

„A ještě něco sem ti chtěl,“ váhal Boris.

„Hm?“ byl zvědavý táta – víc říct nemohl, žebírka překážela.

„Když ste byli pryč, koupil sem ten pozemek nad loukou, co se ti tak líbil. Už sem se rozhod', budu stavět.“

Táta polkl.

„Budeš stavět,“ lakonicky zopakoval, komentář byl zbytečný, syn už se rozhodl.

„Respektive – budeme stavět, koupil sem i ten vedlejší, pro vás.“

„Pro nás?“

„Co se divíš, dyť se ti tam tak líbilo.“

„Líbilo, líbilo, komu by se nelíbilo, přímo pod horou, tiicho, čistej vzduch, výhled na město...“ zarazil se, odkáslal si, málem mu zaskočilo. „Ale stavět v mém věku...“

„Tati, ty nebudeš muset vzít do ruky jedinou cihlu, dneska už se staví jinak. Kamarád má firmu, všechno postavěj

na klíč, ty jen přideš a ukážeš jim, kde chceš gauč, kde televizi a kde bar. Vyřízeno.“

„Hm,“ táta zamyšleně okusoval grilovaná žebírka, fialová omáčka mu stékala po prstech, musel je olizovat. Boris se na to nemohl dívat, v zásuvce hledal papírové kapesníky, když je nenašel, podal mu svoje z kapsy bundy.

„Prosim tě, všechno pobryndáš! Na, utři se.“

Táta poslechl, na chvíli přestal hodovat, zamyšleně si utíral prsty.

„Poslouchej, Borisi, dovolená v Africe, nověj mercedes, dvě stavební parcely, dva rodinný domy, dovolená v Thajsku v plánu...“

„Zapomněl si na Alpy.“

„Eště k tomu Alpy... Daří se ti, daří, to se musí uznat.“

„Řikáš to nějak vyčítavě.“

„Vyčítavě ne, jen...“

„Jen?“

„Jen mám obavy, jestli je to všechno rovina.“

„Zase narážíš na to, že sem se rozhod‘.“

„Ne, nenarážím. Rozhod‘ ses odejít, tak si odešel. Já sem vydržel v armádě...“

„Já vim, tati, už sem to slyšel tisíckrát, odpracoval si třicet osum let, dotáhnul si to na plukovníka, generála ti nedali jen proto, že generál Tuček tě neměl rád, zased‘ si na tebe.“

„Dyť je to pravda!“

„Může to bejt pravda, ale já sem se rozhod‘ jinak.“

„Respektuju to, rozhodnul ses opustit kariéru armádního důstojníka – specialisty.“

„Prosim tě! Specialisty!“

„Říkám specialisty – takovou chemickou školu a praxi, jako si měl ty, neměl skoro nikdo, ale dobře, rozhod‘ ses odejít, rozhod‘ ses vydat jinou cestou, dobře, respektuju to, jen mám obavy z toho, jak rychle postupuješ.“

„Tati, postupuju, daří se mi, no a co? Kde bych byl dneska, kdybych zůstal? Byl bych kapitán, možná major, každý ráno bych vstával do kasáren, lítal bych po celý republice, kam by mě právě převeleli – co je to za život? Dobře, dobře,“ syn zastavil tátu, přesně věděl, co chce namítat. „Já vim, ty si tak strávil celej život, ale já sem nechtěl, já sem se rozhod‘. Je jiná doba, tati, sou mimořádně vhodný podmínky

k podnikání. Každý, kdo má jen trochu zdravýho rozumu, podniká, tak proč ne já? Teď mám strážní službu, sem řádně zapsaný v registru, všechno je legální, mám platnou licenci. Tati, uvědom si, dneska esbéesky frčej, dostávám jednu lukrativní zakázku za druhou, už mám kontakty, dohazují mi přednostně kšefty, stoupám nahoru, to připouštím, ale nemusíš mít obavy, všechno je v mezích normy.“

„V mezích normy, říkáš. Hm,“ táta se zájmem zkoumal žebírko, zda na něm nezůstalo zbytečně moc masa. Zůsta-
lo, ještě se do něj pustil. „Ale stejně,“ zamával žebírkem jako s tomahavkem, „měl bys zpomalit, než si tě někdo všimne. Víš, jaký sou lidi. Můžeš mít razítek, kolik chceš, stejně tě prasknou, a nic není horší, než když se o tebe začnou zají-
mat policajti anebo, ještě hůř, bernák.“

„I s tím se počítá, tati, neboj se, všechno máme pojištěný.“

„Jak to myslíš?“ Táta přestal okusovat.

Boris se zarazil, podvědomě si pohladil zjizvenou tvář. Nechal se unést, zapomněl, že s tátou na tohle téma deba-
tovat nejde – starý vysloužilý vyšší důstojník, zvyklý řídit svůj život předpisy, by pro moderní formy podnikání určitě neměl pochopení. Jak mu má vysvětlit, že za peníze se dají koupit jak policajti, tak bernák? Zbytečná snaha.

„Tak, že máme profesionální placenou firmu, která nám spravuje daně, a máme profesionální právníky, který do-
hlíží na legálnost podnikání.“

„Aha, tak to je v pořádku.“

Uf! Borisovi se ulevilo, utekl hrobníkovi z lopaty na po-
slední chvíli.

Máma se vrátila do kuchyně, ruce vlhké, oči vykulené.

„Teda, co tohle bylo! Děcka, málem sem vytlačila i střeva.“

„Nervozita, mami, to je normální. Cestovní horečka, teď
to z tebe vylezlo, už to bude dobrý,“ chlácholil ji syn.

„Ani nevím, jestli si mám dávat ten sejra.“

„Určitě jo, zrovna si mu udělala místo. Domácí strava je
domácí strava, jen to zkus, nebudeš litovat.“

Nechala se přemluvit, opatrně se pustila do hodování.

„Mami...“ Boris zadrhl, váhal. „Ehm... Mami, budu mu-
set jít.“

„Kam jít? Jak jako jít?“

„Mám neodkladnou, neplánovanou poradu.“

„Teď? Uprostřed noci?“

„Mami, my podnikatelé pracujeme i v noci, jak jinak bychom vydělali na takový Thajsko.“

Zmínka o plánované dovolené mámu odzbrojila, ale jen na chvíli.

„Myslela sem, že posedíme, že ti budu vyprávět...“

„Mami, přídu zejtra odpoledne, všechno stihneme, všechno mi povyprávíš.“

„Jen jestli do zejtřka nezapomenu.“

„To by byla fakt slabá dovolená, mami, kdyby dojmy vydržely jen jeden den. Byla to slabá dovolená?“

„To teda ne!“

„Tak vidíš, nic nezapomeneš a zejtra bude i lepší atmosféra, teď ste vyždímaný z cesty, určitě už se těšíte do postele.“

„Pod sprchu a do postele,“ připustila máma.

„Nech ho,“ zasáhl táta cestou ke gauči, oblizuje z palce zbytky fialové omáčky. „Když musí, tak musí, dyť zejtra přijde. Kromě toho už je to tři-nula, do prdele! Neviděl sem ani jeden gól! Borisi, ještě jednou děkuju a zejtra tě čekáme.“ Pro tátu byl uvítací ceremoniál i s pohoštěním vyřízený. „Koupil si pivo?“

„Koupil.“

„Podej mi jedno, ať nemusim vstávat. Rád bych viděl aspoň jeden gól.“

Boris byl rád, že se z uvítacího ceremoniálu tak šikovně vykroutil.